

دلهایتان را بهاری کنید/کمکمان را چگونه به دست نیازمندان واقعی برسانیم

چهارشنبه ۲۳ اسفند ۱۳۹۶ - ۰۹:۵۰



یک سوم موسسات خیریه برای تحت پوشش قرار دادن نیازمندان کافی است/لذت کار خیر و دستگیری از نیازمندان

چند روز قبل در یکی از استانهای محروم بمنظور انجام صله ارحام و توزیع سبد غذایی بین خانواده هائی که بدلیل فوت سرپرست خانواده و یتیم شدن فرزندان، تحت حمایت "موسسه خیریه عترت بوتراب" هستند افتخار دیدار آنان، در منازلشان را داشتیم، در این بازدیدها بعضا به آشپزخانه نیز سر می زدیم، متاسفانه در ۸۰ درصد این خانواده ها قابلمه غذا بکار نبود یا داخل قابلمه روی اجاق اثری از گوشت نبود و واقعا مشخص نبود چه غذایی در حال طبخ است.

وقتی به چهره این فرزندان عزیز نگاه می کردیم ضعف و کم خونی در اکثر آنان مشاهده می شد، اما عزت نفس آنان بسیار بالا بود به طوری که ما را دعوت به صرف غذا و پذیرائی می کردند.

آنچه از وسایل خانه داشتند تمیز بود و آثار خانه تکانی ایام عید مشهود و عده ای در حال شست و شوی فرش منزلشان بودند.

موسسه خیریه عترت بوتراب در ۵ استان محروم کشور به ۸۸۸۰ کودک یتیم که ۸۸۰ نفرشان دانشجو هستند و به مادران آنها خدمات معیشتی، تحصیلی، فرهنگی، درمانی، و مسکن ارائه می دهد. اما در کشور ما با حدود ۸۰ میلیون نفر جمعیت آیا می دانیم چند میلیون خانواده فاقد سرپرست وجود دارد که وضعیتی تأثیر برانگیز دارند و نیازمند حمایت هستند؟ در این میان نقش ما چیست؟ آیا ما به عنوان یک انسان می توانیم با خیال راحت برای فرزندانمان پوشاک عید نوروز بخریم، شیرینی و میوه تهیه کنیم، در حالی که جمعیت کثیری از مردم کشورمان فرا رسیدن عید برایشان ایام غصه داری و شرمندگی از فرزندان است. آیا می توانیم به این هموطنان عزیز فکر نکنیم و شب با خیال آسوده سر بر بالین بگذاریم و باز هم خود را انسان بنامیم.

آیا می دانید اگر عضوی از این خانواده های نیازمند وارد چرخه آسیب های اجتماعی شود، ممکن است خانواده های دیگری را هم درگیر آسیب اجتماعی کند؟ اگر چنین فردی به بزهکاری بپردازد، از دیوار منزل کسی بالا برود و فساد انجام شود آیا ما که دست روی دست گذاشتیم و تماشا کردیم و کاری نکردیم مسئول نیستیم، وجدانمان چه می گوید و در روز واپسین آیا می توانیم جوابگوی خداوند متعال باشیم. البته متأسفانه شرایط اجتماعی ما خیلی تغییر کرده است و تشخیص نیازمند و غیر نیازمند بسیار مشکل شده است.

در گذشته های دورتر فقرا شلوار های وصله دار و کفش های پاره می پوشیدند، سر وضع پریشانی داشتند و به راحتی می شد آنها را از دیگران تشخیص داد، اما اکنون ظاهر افراد چندان نشان دهنده استیصال و فقر آنان نیست.

کسانی نیز که در معابر دست به تکیه گری می زنند معمولاً نیازمند واقعی نیستند، اکنون چه باید کرد؟ و کمکمان را چگونه به دست نیازمندان و فقراء برسانیم تا به تکلیف شرعی خود عمل کرده و دینمان را نسبت به جامعه ادا کرده باشیم. به قول آن اندیشمند فرزانه "چشم ها را باید شست جور دیگر باید دید".

در حال حاضر موسسات خیریه بسیاری در کشور تاسیس شده که وظیفه شان بررسی و تشخیص نیازمندان واقعی و ارائه کمک مردمی به آنان است.

از آنجایی که موسسات خیریه موظف به شفاف سازی خدمات و عملکرد مالی خود هستند، بهترین روش همراه با اطمینان سپردن مسئولیت توزیع کمک نقدی و جنسی به موسسات خیریه است پس نیکوکاری چندان سخت نیست.

انتظار بزرگی از شما نیست، کافی است به اندازه توانتان کمک مورد نظر را در اختیار یکی از موسسات خیریه مرتبط قرار دهید و مطمئن باشید که نیت خیر و نیکو کاری شما برآورده می شود. برادران، خواهان با اندکی گذشت می توانیم نیازمندان را در زیبایی و شکوفائی عیدمان شریک کنیم، بعد می توانیم از ته دل بخندیم و لبخندی هرچند اندک هم بر لب مستمندان بیاوریم، تا آرامش پیدا کنیم و بتوانیم ادعا کنیم که ما هم انسان هستیم و دلهایمان بهاری شده است.

*مشاور موسسات خیریه و مدرس دانشگاه